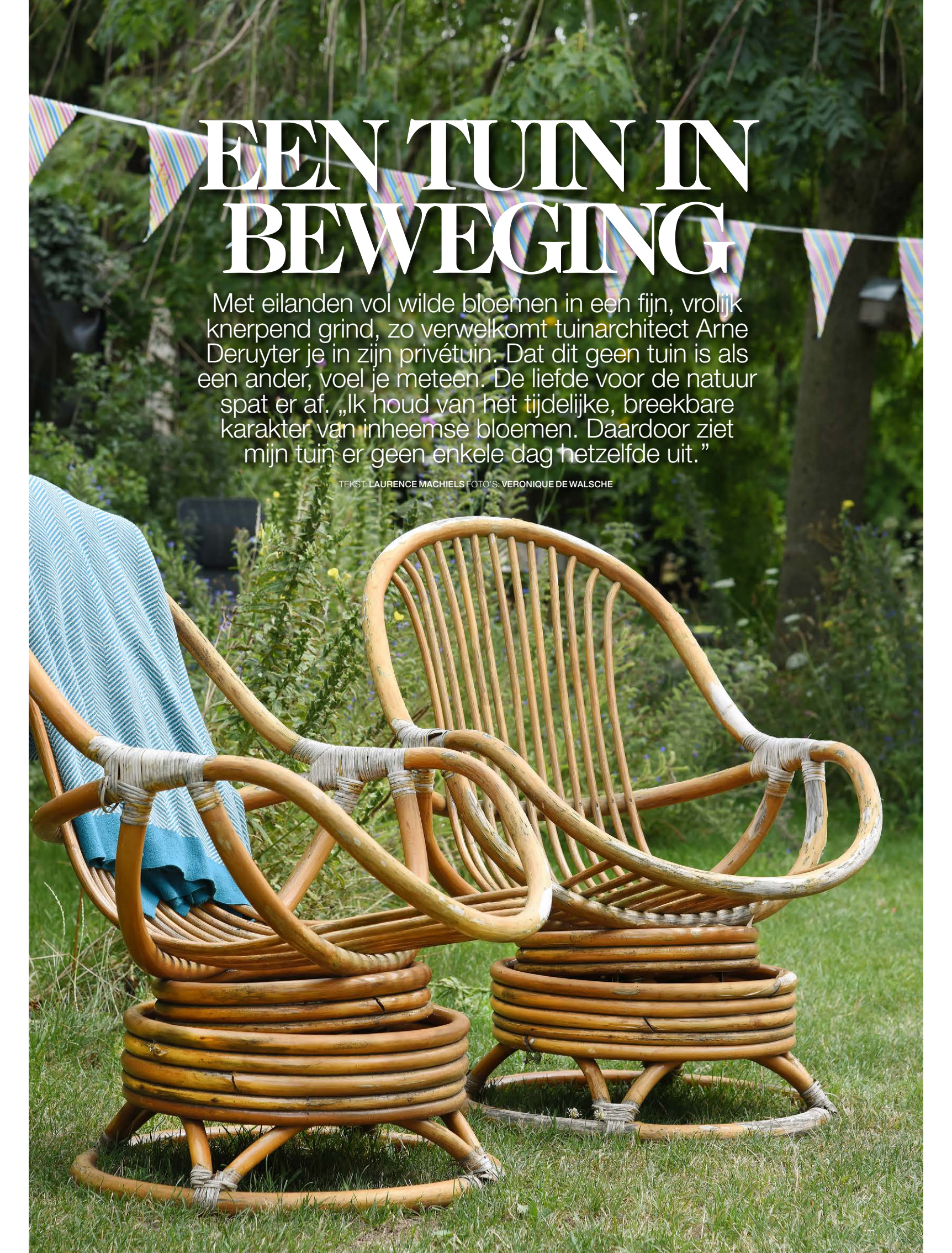

EEN TUIN IN BEWEGING

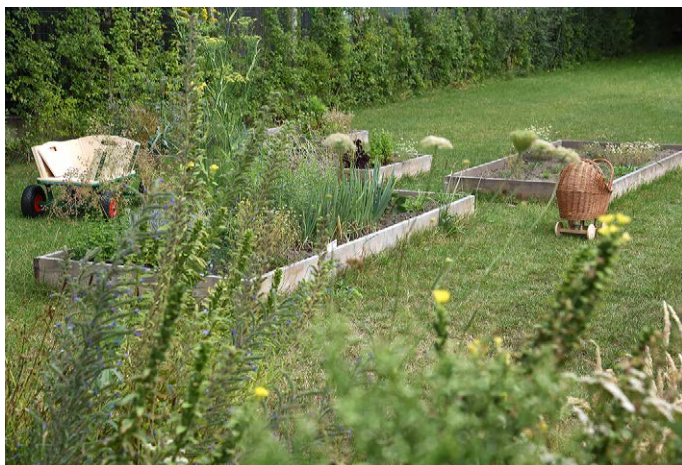
Met eilanden vol wilde bloemen in een fijn, vrolijk knerpend grind, zo verwelkomt tuinarchitect Arne Deruyter je in zijn privétuin. Dat dit geen tuin is als een ander, voel je meteen. De liefde voor de natuur spat er af. „Ik houd van het tijdelijke, breekbare karakter van inheemse bloemen. Daardoor ziet mijn tuin er geen enkele dag hetzelfde uit.”

TEKST: LAURENCE MACHIELS FOTO'S: VERONIQUE DE WALSCHE

‘De schoonheid van
de natuur overvalt
mij nog dagelijks.
De mens kan niets
maken dat zo mooi
is als de natuur zelf.’

‘Iedere stapsteen die ik leg, moet ook gebruikt worden, vind ik, anders is het overbodige verharding.’

Hoewel je weet dat dit het werk is van een tuinarchitect, lijkt het alsof de tuin altijd al zo was, heel natuurlijk gegroeid en gerijpt. „Het mooiste compliment dat ik kan krijgen, is wanneer mensen de indruk hebben dat er eigenlijk niets in de tuin is gebeurd, dat er helemaal geen tuinarchitect aan te pas is gekomen. Daarom probeer ik ook altijd zoveel mogelijk van de bestaande beplanting te behouden.” Zijn eigen tuin bestond jammer genoeg voor meer dan de helft uit rododendrons en sparren, die heeft hij wel gerooid, maar bijna alle andere planten bleven staan. Een aantal haagbeuken, ooit een stukje haag, liet Arne uitgroeien tot grillige meerstammige bomen. Het meest trots is hij op de majestueuze notelaar, centraal in de tuin. „We zijn zo blij met deze prachtige boom. Hij ziet er al heel oud uit, maar wellicht dateert hij van 1954, toen dit huis hier gebouwd werd. De voedzame grond heeft de rest gedaan.”

Over de treures bij het terras heeft hij wel lang getwijfeld. „Toen we het huis kochten, nu zes jaar terug, stond de boom strak in een parapluutje gesnoeid; daar waren we geen fan van. Uiteindelijk hebben we hem laten staan, en los laten uitgroeien. Stilaan geraakte hij los van die strakke vorm; nu is het een heel bijzondere boom, met lange, naar beneden hangende takken. Op een hete dag is er geen frissere plek om te zitten dan hier.”

Voortuin van gele mosterd

Hoe verder je de tuin van Arne inwandelt, hoe feeëriker het wordt. Voorbij de notelaar kom je bij een brede, schaduwrijke strook met hazelaars, om dan plots weer in een zonnige boomgaard met oude halfstam appelaars te belanden. Het spel van licht en schaduw is er prachtig. Rond de appelaars bloeit een zee van wilde bloemen, met wandelpaadjes ertussen. „Ik ben heel erg fan van bloemrijke graslanden. Een bloemenweide, met alleen maar bloemen, vergt veel werk, maar zo’n mengvorm van gras en bloemen is wel beheersbaar. Deze ligt er nu drie jaar, en staat nu op zijn mooist. Hoe de samenstelling gaat evolueren, is voor een deel onvoorspelbaar, maar dat is er juist zo mooi aan: er valt altijd wat te ontdekken.”

Voor Arne is een tuin sowieso continu in verandering. „Nu geniet ik volop van de wilde bloemen, maar over een paar jaar kan dit net zo goed een grasveld worden om te voetballen, of, als de kinderen wat ouder zijn, een zwembad. Voor mij is een tuin altijd in een soort tussenfase, afhankelijk van hoe het leven en de wensen die je hebt, evolueren.”

Zijn eigen voortuin is daar het mooiste voorbeeld van. „Het eerste jaar heb ik de eilanden ingezaaid met gele mosterd; dat leverde een geweldige zee van geel op. Nu groeien er papavers, korenbloemen, wilde peen... gemengd met vaste planten als *Echinacea purpurea*, *Liatis spicata*, *Linum perenne* en *Rudbeckia*. De papavers mogen zich gerust ook in het grind uitzaaien; wat ik te veel vind, wied ik wel weer weg.”

Betrokken bij de natuur

Dat bewegende, levendige karakter komt vaak in Arnes ontwerpen terug. „Door met eenjarige en wilde bloemen te werken, laat ik mijn klanten planten ontdekken, en er een beetje meer van houden. Zo kweek ik, op mijn eigen manier, groenere mensen.” Zo tuinieren, is niet voor iedereen bestemd, beseft Arne. „Daarom ga ik in het begin ook twee tot drie keer per jaar bij mijn klanten langs, om te kijken hoe het staat, en help ik hen hun tuin te beheren.”

Arne is al van kindsbeen af nauw betrokken bij de natuur. „Werd er ergens een huis gebouwd, dan deed het me pijn dat de bloemen moesten wijken, of dat het zicht op de bomen verderop verdween. De natuur is mij heilig - niet toevallig was ik vroeger actief lid van Greenpeace. Ik maak me zorgen over de klimaatverandering, en wat dat met de natuur doet. Er zijn alsmaar minder pinksterbloemen bijvoorbeeld, en wellicht zullen ook de beuken door de groeiende droogte verdwijnen.”

Met verharding spring hij bewust zuinig om. „Door een tuin anders in te delen, kun je vaak al veel verharding uitsparen. In onze tuin hebben we een pak stenen en klinkers van de oprit uitgebroken, maar het terras hebben we laten liggen. Ik hergebruik ook zo veel mogelijk materialen. En anders is beton een goed alternatief, dat doet het groen bovendien nog beter uitkomen.” Voor de paden werkt hij met grind, of met stapstenen. „Iedere

‘We hebben geen afge-
bakende kinderhoek,
de tuin is van iedereen.
— Laat kinderen toch
gewoon rondlopen en
dingen ontdekken.’

stapsteen die ik leg, moet ook gebruikt worden, vind ik, anders is het overbodige verharding.” Hij gebruikt uitsluitend inheems hout, zoals robinia en grenen. Zo ook de moestuinbakken in het gazon. De boordjes rond de bloemeneilanden in de voortuin zijn Ecolat, een ecologische kunststof uit 100% gerecycleerde materialen.

Naar buiten

Arnes tuin is een paradijs voor zijn kinderen George en Lisette. Ze hebben er niet alleen de ruimte - de tuin is 1400 m² groot - maar ook talloze plekjes om te spelen, zich te verstoppen, kampen te bouwen... „We hebben geen afgebakende kinderhoek, de tuin is van iedereen. Laat kinderen toch gewoon rondlopen en dingen ontdekken, in plaats van ze op een bepaalde plek te duwen. Al is de trampoline hier wel bijzonder populair. Maar verder hebben ze vaak al genoeg aan takjes, om mee te spelen, of zitten ze baantjes te trekken in het grind. Als ze groter zijn, kunnen ze een kamp bouwen in de bomen.” Arne vindt het belangrijk dat een tuin ook effectief gebruikt wordt. „In mijn ontwerpen stop ik altijd elementen die je de tuin in trekken. Zelfs in een heel kleine tuin zal ik nog paadjes of stapstenen leggen, als een uitdaging om rond te lopen, om de planten te observeren, en er een beetje meer van te houden. Pergola's vind ik ook geweldig. Je kunt buiten zitten, dicht tegen je tuin aan, zonder last te hebben van wind of regen. Wij laten hier sowieso de tuinmeubelen het hele jaar staan. Veel mensen halen ze pas in mei naar buiten, maar vaak kun je al in maart even van het zonnetje genieten.”

Ook al is hij dag in dag uit met tuinen bezig, toch pleit Arne ervoor geen slaaf van je tuin te worden. „Geniet ervan! Zaai geen klassiek gazon maar een traag groeiend grasmengsel, met kleinbladige klaver. In de zomer hoeft je het maar elke twee weken te maaien.” Ook hagen snoeien mag geen stress geven. „Wil je ze graag strak, dan moet je ze wel regelmatig snoeien, maar een losse haag is net zo mooi, en daar ben je met een snoeibeurt per jaar van af.”

In zijn eigen tuin groeit een jonge, gemengde haag van meidoorn, sleedoorn, liguster, vogelkers, vlier en gele kornoelje. „Zo'n haag klinkt misschien wild, maar dat hoeft het zeker niet te zijn. Het eerste deel, van de straat tot een stuk voorbij het huis, houd ik vrij strak; hoe verder je de tuin in loopt, hoe losser de haag wordt. Ik heb de planten daar bewust verder uit elkaar gezet, en er meer vlier in verwerkt. Zo lijkt de tuin uiteindelijk op te gaan in de natuur; daar houd ik van.”

Arne Deruyter
www.atelier-arnederuyter.be
Tel. (0032) (0)485/50 58 41

‘Voor mij is een tuin altijd in een soort tussenfase, afhankelijk van hoe het leven en de wensen die je hebt, evolueren.’

Zo leg je een bloemrijk grasland aan

- Kies de bloemen die passen bij de bodem en de standplaats. Neem geen mix, maar meng zelf zaad van zes of zeven verschillende bloemen.
 - Plag het bestaande gras af.
- Laat de aarde twee weken bloot liggen, de wind waait de voedzame organische deeltjes weg. Hoe armer de grond, hoe meer bloei.
- Hark 1 cm aarde los, zaai en hark de zaden lichtjes in.
 - Benevel, zo waait het zaad niet weg.
- Maai tussen eind juni en midden juli, en de eerste drie jaar nog eens in oktober.
- Laat het maaisel drie dagen drogen in de zon. Schud het, zoals hooi, regelmatig met de riek op. Regent het, haal het dan meteen weg.
- Hark alles bijeen, draai nog wat rond met de riek zodat de laatste zaadjes op de grond vallen, en verwijder het hooi.
- Maai het gras dan nog eens op de hoogste stand, met de grasmaaier of de bosmaaier, zo kunnen de zaden makkelijker kiemen.

‘Een bloemrijk grasland staat op z'n mooist in het derde jaar.’